

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.807 van 12 februari 2003
in de zaak A. 132.661/VII-28.941**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. NKOT,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Voorzorgsstraat 58

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kameroense nationaliteit, op 6 februari 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 oktober 2002, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2003;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. NKOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 8 oktober 2002 en verklaarde zich op 9 oktober 2002 vluchteling.

1.2. Op 22 oktober 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 januari 2003 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tiko. In 1999 trad u in het huwelijk met A. M T. Samen hebben jullie drie kinderen. Sinds 1999 woonde u te Mbalmayo (Central Province). Ongeveer twee jaar geleden werd u lid van het SDF (Social Democratic Front). Binnen deze partij vervulde u echter geen specifieke functie, evenmin nam u deel aan bijeenkomsten. Op 30 juni 2002 vonden de parlementsverkiezingen plaats maar het Hooggerechtshof annuleerde de verkiezingen in 19 kiesdistricten. Ook in Mbalmayo moest er op 15 september 2002 opnieuw worden gekozen omdat er onvoldoende stembrieven waren op 30 juni 2002. De mogelijkheid om campagne te voeren werd opnieuw geboden en u en andere SDF-aanhangers hingen een vlag van hun partij aan de woning van de mogelijke toekomstige voorzitter van de 'ward'. In de nacht van zaterdag 14 september 2002 werd u thuis gearresteerd door drie gendarmes. U werd hardhandig aangepakt en samen met K. P. en B. D., ook twee SDF-militanten, overgebracht naar het kantoor van de gendarmes. U werd ervan beschuldigd tegen de regering te zijn. De maandag na uw arrestatie kwam uw vrouw naar de gendarmerie. Ze geboden haar uw identiteitskaart te halen en stuurden haar daarna weg. Dezelfde dag nog werd u overgebracht naar de gevangenis van Nkondengui te Yaoundé. U werd er mishandeld en kwam er in een cel terecht met een aantal anderen die soms al zes maanden, een jaar of twee jaar werden vastgehouden. Op 20 september 2002 kwamen uw broer W. en een u onbekende advocaat u opzoeken in de gevangenis. U werd uit uw cel gehaald en er werd u door een gendarme gezegd dat uw soort mensen, die de regering bevechten, niet wordt vrijgelaten. Enkele uren later werd u opnieuw uit uw cel gehaald, ditmaal werd u gezegd dat u werd vrijgelaten maar dat uw identiteitskaart werd ingehouden tot bij uw terugkeer. De advocaat bracht u naar zijn woning te Yaoundé waar ook uw vrouw en

broer aanwezig waren. De advocaat gaf uw broer de raad u op gelijk welke manier het land uit te krijgen. Samen met uw broer trok u naar Douala. Ondertussen ging uw vrouw wat kledij en andere spullen halen en kwam jullie achterna. Uw broer trof de nodige regelingen zodat u op 22 september 2002 aan boord kon gaan van een cargoschip dat u naar België bracht. Op 8 oktober 2002 stapte u van boord in de haven van Antwerpen. De volgende dag wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw asielprocedure.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er, gelet op uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal enige vraagtekens rijzen omtrent uw beweerde lidmaatschap van het SDF. Zo stelde u in Kameroen in het bezit te zijn geweest van een lidkaart van deze politieke partij terwijl de door u gegeven beschrijving van deze lidkaart niet overeenstemt met de lidkaarten van het SDF die sinds 1995 in voege zijn (zie specimen van dergelijke lidkaart in administratief dossier).

U beweerde verkeerdelijk dat uw lidkaart dubbelgevouwen is, insinueerde dat aan de rechterkant 'alles' in het Frans staat geschreven maar u kon tegelijkertijd niet aangeven op wat dit 'alles' dan wel betrekking had, met andere woorden wat daar dan wel geschreven stond (p.4). Tevens is het bevreemdend dat u niet bleek te weten hoelang uw lidkaart geldig was. Ook uw kennis van de structuur van de partij was zeer beperkt. Zo bleek u geen enkel niveau van partijorganisatie te kunnen benoemen boven het niveau van de 'ward' (p.4). Gevraagd naar de functies binnen uw 'ward' kon u enkel de 'ward chairman', de 'secretary', de 'finance man' en de 'co-ordinator' opgeven terwijl er volgens de statuten van het SDF binnen elk uitvoerend comité van een 'ward' niet minder dan 11 functies zijn vastgelegd (p.4; zie informatie in administratief dossier). Van al deze functies bleek u slechts op die van de ward chairman een naam te kunnen plakken, met name een zekere mr. Nfo (zijn voornaam was u onbekend), die twee jaar terug is overleden (p.4). U verklaarde wel dat er na de verkiezingen mogelijks een nieuwe voorzitter zou worden gekozen, namelijk ene mr. Jonathan (tevens de persoon die u uw lidkaart zou hebben bezorgd) maar ook diens volledige naam bleef u schuldig tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal (p.4). U wist niet te zeggen hoeveel personen ongeveer deel uitmaken van uw 'ward' (p.5). Bovenstaande vaststellingen doen ernstige vragen rijzen aangaande uw beweerde lidmaatschap van het SDF. Weliswaar verklaarde u zelf geen enkele bijeenkomst te hebben bijgewoond, -uitgezonderd het bezoek van de voorzitter- niettemin kan worden verondersteld dat u toch enige basiskennis zou kunnen verschaffen aangaande de partij waardoor u omwille van uw beweerde lidmaatschap op de vlucht diende te slaan. U bleek immers niet enkel slecht geïnformeerd te zijn over de partij op uw lokale niveau, u gaf tevens een verkeerde beschrijving van de lidkaart die u zou hebben ontvangen en bleek zelfs niet te weten wie van het SDF zich kandidaat stelde voor de Parlementsverkiezingen in uw kiesdistrict (p.6). Het is dan ook niet aannemelijk dat u op enige wijze zou betrokken zijn bij de (voorbereiding van de) verkiezingen en de acties die het SDF van Mbalmayo hieromtrent zou hebben ondernomen.

Uw verklaringen omtrent uw beweerde opsluiting in de gendarmerie te Mbalmayo en in de gevangenis van Nkondengui waren evenmin overtuigend. Zo bleek u geen enkele naam te weten van de om en bij de 15 personen die bij u in de cel vast zaten te Mbalmayo, noch de achterliggende reden van hun detentie (p.7). Van uw beweerde detentie in de Nkondengui gevangenis te Yaoundé bleek u zelfs niet te weten hoeveel personen bij u in de cel zaten, noch kon u van hen namen reproduceren (p.7). Merkwaardigerwijs bleek u wel te weten dat sommigen onder hen reeds heel lang opgesloten zaten maar over de achterliggende reden hiervan kon u niets meer zeggen buiten uw opmerking dat één van hen u gezegd had dat hij vastzat omwille van politieke redenen doch deze niet nader specificieerde (p.7).

Omtrent de omstandigheden van uw vrijlating dient het volgende te worden opgemerkt. Het is niet aannemelijk dat u de naam niet bleek te kennen van de advocaat die uw vrijlating had bewerkstelligd en u -via uw broer- tevens de raad had gegeven het land te ontvluchten (p.6). Het is in het geheel niet overtuigend dat u geen duidelijkheid kon scheppen over de exacte manier waarop de advocaat u zou hebben vrijgekregen. U verklaarde aanvankelijk dat de advocaat wel iets gedaan zou hebben maar toen u gevraagd werd wat, antwoordde u enkel dat u veronderstelde dat de advocaat geld had gegeven aan de gendarme en dat dit een zaak was tussen uw broer en de advocaat (p.7). Er dient echter te worden opgemerkt dat de exacte

omstandigheden van uw vrijlating in de eerste plaats u aanbelangen en dat er dan ook verwacht kan worden dat u hieromtrent de nodige informatie kunt verschaffen.

De verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal omtrent uw reisweg zijn evenmin overtuigend. Zo bleek u de naam van het schip niet te kunnen reproduceren, evenmin de vlag waaronder de boot voer (p.2). U bleek niet te weten of het schip al dan niet tussenstops heeft gemaakt en kon geen enkele naam geven van personen die zich op de boot bevonden (p.2). Een controle van uw reisweg is bijgevolg onmogelijk.

Het door u voorgelegde rijbewijs (met nummer 152475/97) brengt geen wijzigingen aan voorgaande vaststellingen aangezien uw identiteit niet meteen in vraag wordt gesteld. Uw 'communion card' van de 'apostolic church Cameroon', en de 'fiche de sortie' zijn evenmin van die aard om het voorgaande te wijzigen aangezien er geen vragen worden gesteld bij uw religieuze en beroepsactiviteiten. De zeven familiefoto's die u voorlegde zijn van persoonlijke aard en hebben geen uitstaans met uw asielprocedure (zie kopies van deze documenten in administratief dossier).

Tenslotte brengt uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de tweede voorwaarde betreft, de schending inroept van de artikelen 52, § 2, 2/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht; dat zij eveneens stelt dat de bestreden beslissing is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout; dat zij de inhoud van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gegeven motivering bekritiseert;

Overwegende dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslistten bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de

rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te oordelen dat een asielaanvraag bedrieglijk is wanneer de vluchteling geen elementaire gegevens kan verschaffen nopens de politieke beweging waarvan hij beweert lid te zijn en waarvan het lidmaatschap de reden van de beweerde vervolgingen in het land van herkomst zou zijn geweest; dat deze vaststelling volstond om de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren, zodat de inhoudelijke kritiek die op de andere onderdelen van de bestreden beslissing wordt geleverd niet tot vernietiging aanleiding kan geven; dat het middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf februari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.